

ศิลปินน้อง "ธัญช" เด็กไทยอัจฉริยะ ตอน 4 ขวบ เตียวไวโอลิน ที่ยอดวิวตอนนี้ 22 ล้านแล้ว

นำเสนอเมื่อ : 29 มี.ค. 2556

เมื่อพูดถึง "ด.ช.ธัญช เปลวเทียนยิ่งทรี" เชื่อว่ามีทั้งคนรู้จัก และไม่รู้จัก แต่ถ้าหากใครได้เคยติดตามข่าวเมื่อหลาย ๆ ปีก่อน เขาคือเด็กชายที่มีความสามารถรอบด้าน โดยเฉพาะการ เตียวไวโอลิน ที่เคยสร้างสถิติที่มีผู้ชมสูงถึง 18 ล้านครั้งในยูทูบมาแล้ว ไม่เพียงเท่านั้น ด้วยวัยเพียง 4 ขวบ (ปัจจุบันอายุ 9 ขวบ) เขาสามารถจัดนิทรรศการแสดงผลงานศิลปะเดี่ยว Solo Art Exhibition ครั้งแรกเมื่อเดือนเมษายนในปี 2549

ที่สำคัญ ทุกชิ้นงานของเขามีความเป็นสากลจนสามารถสร้างสถิติการประมูลที่น่าทึ่ง และประสบความสำเร็จตั้งแต่ชิ้นแรกของการนำผลงานออกทำการประมูล และด้วยแรงประมูลแข่งขันกันของผู้ซื้อ ทำให้ราคาสูงขึ้นไปถึง 5 เท่าของราคาตั้งครั้งแรก หรือมีราคาขายสูงมากกว่า 20 เท่าของราคาที่เคยขายในประเทศไทยจนชาวต่างชาติพากันทิ้งกับความสำเร็จในครั้งนั้น

และที่ยิ่งไปกว่านั้น ผลงานทางศิลปะของเขาได้มีนักสะสมทั่วโลกซื้อไปสะสมมากกว่า 1 พันภาพจนได้รับฉายา "บิกัสโซน้อย" ทำให้สื่อต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศให้ความสนใจ สัมภาษณ์เผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และ รายการโทรทัศน์หลายครั้งหลายหน

นอกเหนือจากความสามารถข้างต้นแล้ว ธัญชยังมีความสามารถด้านดนตรี กีฬา ภาษาอังกฤษ และยังสนใจเรื่องดาราศาสตร์ กอล์ฟ และมวยไทยอีกด้วย

แต่ทั้งหมดที่หลายคนเรียกมันว่า "พรสวรรค์" เหล่านี้จะเจิดจรัสไม่ได้เลย ถ้าไม่มีคุณพ่อธนู และคุณแม่วัชรภรณ์คอยส่งเสริม และสนับสนุนอย่างเต็มที่

คุณแม่วัชรภรณ์ เริ่มต้นเล่าให้ ที่ทีมงาน Life & Family ฟังถึงจุดเริ่มต้นของพรสวรรค์ในตัวลูกชายคนนี้ว่า "หูกางดนตรี" เป็นพรสวรรค์แรกของลูกที่เธอสังเกตได้ตั้งแต่ยังเล็ก

"สิ่งแรกที่แม่เจอคือหูกางดนตรี คือวันหนึ่งแม่เปิดเพลงเด็ก ๆ ร้องว่า C-o-c-o-n-u-t Coconut เป็นภาษาอังกฤษให้ลูก ฟังขณะที่แม่ก็ขับรถไปเรื่อย ๆ ธัญชตอนนั้นเพิ่งจะอายุได้หนึ่งขวบกับสิบเดือน นั่งอยู่ใน Child Seat ที่เบาะหลัง เขายกมือมาชี้ แม่ถามว่า หมูมี เพลงนี้เหมือนกับเพลง Alouette เลย (Alouette เป็นเพลงสำหรับเด็กเป็นภาษาฝรั่งเศส) ถ้าแม่ไม่ได้ใส่ใจ คิดเพียงว่าเป็น เพียงประโยค ๆ หนึ่งที่ลูกเล็ก ๆ

เอ่ยออกมา เราอาจไม่ได้เห็นหน้าเล่นดนตรี แต่วันนั้น แม่จุกใจคิดว่า เอ๊ะ ถ้าเด็กแค่ขวบสิบเดือน บอกผู้ใหญ่อย่างเราได้ว่า เพลงสองเพลง ร้องกันคนละภาษาเลย แต่เขาทำนองเดียวกัน เขาต้องมีหูทางดนตรีที่ดีแน่เลย แต่ก่อนอื่น แม่ต้องพิสูจน์ก่อนว่าลูกพูดถูกหรือเปล่า แม่ก็รีบหาที่จอดรถ แล้วตั้งใจฟังเพลง ปรากฏว่าลูกของลูก เมื่อกลับถึงบ้านก็ตื่นเตนบอก คุณพ่อ ต่อจากนั้นเราก็ตอบเพลงอื่น ๆ อีกหลายเพลง ลูกตอบได้หมดเลย เราเลยคอนขวบมันใจว่าดนตรีนี่ใช่"

พอเริ่มค้นพบเรื่องดนตรี และมั่นใจว่าลูกมีศักยภาพทางด้านนี้ ทั้งตัวเธอและสามีก็พยายามส่งเสริมลูกอย่างเต็มที่

"เราเปิดเพลงให้เขาฟัง และพาเขาออกไปเห็นการแสดงจริง ไปพบนักดนตรีขณะเล่น เราพาหน้าไปดูโอเปร่าตั้งแต่สองขวบ ลองนึกภาพเด็กสองขวบ นั่งอยู่ในโรงละครไม่ต่ำกว่า 3 ชั่วโมง โอกาสที่พ่อแม่ลูกจะดูการแสดงโดยที่ลูกไม่ยุกยิกรบกวนคนอื่นนั้นค่อนข้างยาก แต่ธนีชอยู่ได้ นั่งดูอย่างตั้งใจ ตั้งแต่สองทุ่มซึ่งปกติจะเป็นเวลานอนของเขา จนโอเปร่าจบตอนหาทุ่ม พ่อเราเห็นเขาดูได้ เราก็อพาเขาออกบอยขึ้น ไปชมวงออร์เคสตรา จนเขาเป็นคนบอกว่าเขาอยากเล่นไวโอลินเมื่อตอนอายุได้สามขวบครั้ง ก็เริ่มเรียนแล้วพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ มาจนถึงทุกวันนี้"

หลังจากนั้น เธอ และสามีก็ค่อย ๆ สังเกต และสนับสนุนความสามารถด้านอื่น ๆ ของลูกตามมาทั้งศิลปะ กีฬา ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์

"สิ่งที่เราพบ มันไม่ได้มาพร้อม ๆ กัน แต่ค่อย ๆ มา ตามความเหมาะสมของวัย ความพร้อมของร่างกาย พัฒนาการทางสมอง เราพบศักยภาพทางภาษาก่อนตั้งแต่ธนีชอายุไม่ถึงขวบ เขาก็พูดได้ 2 ภาษาด้วยหลาย ๆ พยางค์ ตามด้วยดนตรีกับศิลปะ พอโตขึ้น เรายังได้พบความสามารถทางการพูดในที่สาธารณะ (public speaking) และวิชาการอื่น ๆ อีกโดยเฉพาะวิทยาศาสตร์"

"ดังนั้น ไม่ต้องมีญาณพิเศษสำหรับการเลี้ยงลูก แต่พ่อแม่ต้องใส่ใจในสิ่งที่บางครั้งอาจดูเล็กน้อยไม่สำคัญ เพราะเวลาที่ลูกฉายแววบางอย่างออกมา อาจมาเพียงแวบเดียว แล้วก็ผ่านไป ถ้าเราไม่ทันสังเกต เราอาจไม่พบ และเมื่อเราพบอะไรบางอย่าง อาจจะใช้และไม่ใช้ พ่อแม่ต้องเอามาคิดต่อว่าจะทดสอบอย่างไรวะอะไรใช้ อะไรไม่ใช้ แล้วเมื่อพบแล้ว จะพัฒนาอย่างไร เหล่านี้ เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ทั้งพ่อและแม่ต้องประสานร่างกายแรงใจช่วยกันในทุก ๆ ก้าวที่ลูกเติบโตขึ้น" คุณพ่อธนีชกล่าวพร้อมกับความเชื่อว่า "เด็กทุกคนมีพรสวรรค์อยู่ในตัว"

"นั่นคือสิ่งที่เราเชื่อเสมอ พ่อแม่ทุกคน ถ้าเชื่ออย่างนี้ เมื่อพบพรสวรรค์ของลูกแล้วหาวิธีพัฒนา ถ้าพัฒนาเองไม่ได้ ต้องหุ้ผู้เชี่ยวชาญ และต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง พรสวรรค์นั้นก็ส่งประกายเจิดจรัสออกมาครับ ถ้าพ่อแม่ให้เวลากับลูก เผาทะนุ ถนอมเลี้ยงดูและสังเกตลูก พ่อแม่ก็จะเห็นว่าลูกจะทยอยส่งสัญญาณให้พ่อแม่รู้ว่า เขาชอบ และมีความสุขเมื่อได้ทำอะไร" คุณพ่อธนีชขยายความถึงความเชื่อของตน

เผยเทคนิคเลี้ยงลูกให้เก่ง และมีความสุข

คุณพ่อธนีชกล่าวต่อไปว่า การเลี้ยงลูกให้เก่ง และดีนั้น บทหนักอยู่ที่พ่อแม่ที่ต้องเรียนรู้ไปกับเขาในสิ่งที่เขาอยากทำ หากลวิธี มีระเบียบวินัย และสร้างแรงจูงใจให้เขาฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ให้เขารู้สึกสนุกสนาน และรู้ว่าพ่อแม่อยู่เคียงข้างเขา คอยเป็นกำลังใจให้เขาเสมอ

"ธนัชเป็นเด็กคนเดียวของบ้าน ดังนั้นเราไม่ได้เทียบว่าลูกเราพิเศษกว่าเด็กอื่น เราเพียงแต่พบว่าลูกมีสิ่งใดมากกว่าตัว สิ่งใดที่เขาชอบ แล้วเราก็พัฒนาเขาตั้งแต่เล็กซึ่งเป็นช่วงที่พัฒนาการทางร่างกาย ไยสมอง อารมณ์ ความกระตือรือร้นที่อยากจะเรียนรู้ของเขามีเต็มเปี่ยม ประกอบกับเวลาในขณะนั้นของลูกก็ยังมีอยู่อย่างเหลือเฟือ เมื่อใส่สิ่งที่ถูกต้องกับความชอบของลูกด้วยวิธีการอันเหมาะสม และต่อเนื่อง ผลลัพธ์ก็ออกมาดีเอง" คุณพ่อธนุเผย

ด้วยการเป็นเด็กที่เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ในหลาย ๆ เรื่อง ความคาดหวังของพ่อแม่ย่อมต้องมีมากขึ้นตามไปด้วย แต่สำหรับครอบครัวนี้ พวกเขามีความหวังเหมือนพ่อแม่ทั่ว ๆ ไป ที่อยากเห็นลูกประสบความสำเร็จ เป็นเด็กดี ดูแลตัวเองได้ และสามารถดูแลและเป็นพี่ให้พ่อแม่ยามสูงวัยได้ในอนาคต

"เราก็คงเหมือนกับพ่อแม่ทั่ว ๆ ไป ที่อยากเห็นลูกประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาทำ เป็นในสิ่งที่เขาอยากเป็น และมีความสุขในชีวิต เราพยายามที่จะให้เขาเติบโตเรียนรู้ในประเทศไทยนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่จะได้มีโอกาสสัมผัสทัศนคติ ค่านิยม และความเป็นไทยให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ครับ" คุณพ่อธนุเผย

แม้วันนี้ ด.ช.ธนัชจะกลายเป็นเด็กมีชื่อเสียง มีความสามารถ และเก่งในหลาย ๆ ด้าน แต่คุณลักษณะนิสัยดี ๆ ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมคือสิ่งที่บ้านนี้ให้ความสำคัญมาก

"เรายังต้องดูแลไม่ให้เขาลืมหัด หรือหยิ่งโง่ ธนัชยังคงได้รับการปลูกฝังให้เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย มีสัมมาคารวะ ถึงแมว่าเขาสามารถเรียนรู้ในระดับที่สูงกว่าอายุ แต่เรายังคงให้ความสำคัญกับวัยเด็กของเขา เขายังคงได้เล่นสนุก ตามวัย ตามจินตนาการของเขาอย่างที่เด็กในวัยนี้พึงมี เพราะเราตระหนักดีว่าเขาเป็นเด็กได้เพียงครั้งเดียว สวนเวลาที่จะเติบโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ที่ยังมีอีกยาวไกล เราจึงพยายามรักษาช่วงเวลาที่ดีที่สุดนี้ของเขาให้นานที่สุด เขายังเล่นกับคุณพ่อคุณแม่แบบเด็ก ๆ ยังกระโดดกอดคอ ชีหลัง จักจี้ และเล่นอะไร ๆ แบบเบสิค แต่ก็ให้ความสุขสำราญกันทั้งครอบครัว" คุณแม่วัชรารมณเล่า

วันสบาย ๆ สไตลิ่งธนัช

สำหรับตัวตนของธนัช คุณพ่อธนุเป็นตัวแทนบอกเล่าให้ฟังอย่างละเอียดว่า ธนัชเป็นเด็กแจ่มใส เบิกบาน สุภาพ อ่อนโยน ชี้เล่น มีอารมณ์ขัน ข่างพูด ข่างคุย ชอบพบปะสังสรรค์กับผู้คน กล้าแสดงออกในที่สาธารณะ และรักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ

ทุก ๆ เช้า ธนัชจะตื่นตีห้าครึ่งด้วยเสียงหัวเราะกับคุณพ่อ เมื่อทำธุระส่วนตัวเสร็จ ก็จะลุกมาเริ่มวันใหม่ด้วยแปะกายนวมสดอุ่น ๆ ที่คุณพ่อเตรียมไว้ให้ แล้วจึงออกไปหุนาบานเพื่อออกกำลังกาย เริ่มตั้งแต่การวอร์มด้วยการยืดเส้นยืดสาย (Stretching) จากศีรษะถึงปลายเท้า ต่อดวยการรำมวยจีน (ไทชิ) กระโดดเชือก วิดพื้น ถ้ายิ่งพอมีเวลาก็ไปซ้อมพัตต์กอล์ฟ และเปียโน แล้วส่งไม่ต้อไปให้คุณแม่ที่จะตอวยการซ้อมไวโอลิน ซึ่งช่วงนี้ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง พอเสร็จก็ไต่เวลาอาหารเช้า พักอาบนำแดงตัว

หลังจากนั้นก็เป็นเวลาของวิชาการต่าง ๆ ที่ต้องใช้เวลา และสมาธิ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์

ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และวิชาอื่น ๆ สลับเปลี่ยนกันไป พอเที่ยงก็พักรับประทานอาหารกลางวัน เล่นตามอัธยาศัย แล้วต่อดวยวิชาการที่เป็นกิจกรรม เช่น ศิลปะ การเรียนแบบ Interactive บนคอมพิวเตอร์ พิมพ์ดีดไทย-อังกฤษ ช่วงบ่ายก็จะมีกิจกรรมกลางแจ้งกับคุณพ่อ เช่น แบดมินตัน หรือชอมชกเป่าแบบมวยไทยตามแต่ที่เขายากจะเล่น ก่อนอาหารเย็นก็จะชอมไวโอลินอีกรอบ เสร็จจากทานอาหารเย็น พักผ่อนดูรายการสารคดีทางโทรทัศน์ เล่นตามอัธยาศัย ทูมครึ่งถึงสองทุ่ม เตรียมอาบน้ำเพื่อเข้านอน

แต่ก่อนเข้านอน หนัซจะมาทบทวนคำศัพท์ด้วยการเขียนไทยและอังกฤษ วัน 10 คำ และเขียนเรียงความ (Essay) ความยาว 15 บรรทัด จบวันด้วยเสียงหัวเราะกับคุณพ่อ ด้วยการเรียนแบบเด็กผู้ชาย มวยปล้ำที่สนุกสนานสร้างเสียงหัวเราะไปไกลถึงคุณแม่ที่กำลังทำความสะอาดห้องครัว แล้วจึงเข้านอนหลับไปด้วยรอยยิ้ม

นอกจากเวลาเรียนรู้ในบ้านแล้ว คุณพ่อเล่าต่อไปว่า บางวันก็จะพากันออกไปเรียนรู้นอกสถานที่ ทั้งสวนสาธารณะในตอนเช้าเพื่อวิ่งเล่น ซี่จักรยาน วายน้ำ เขาห้องสมุดทานพุทธทาส ไปเรียนรู้พิเศษกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น เรียนกับอาจารย์สอนไวโอลิน สวนกิจกรรมต่าง ๆ ก็อาจต้องปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม

ปัจจุบันหนัซอายุ 9 ขวบ ออกมาจากระบบโรงเรียนตอนประถมศึกษาปีที่ 3 แล้วมาเรียนในระบบโฮมสคูล (Home School) อยู่ที่บ้าน โดยจดทะเบียนกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ภายใต้สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งคาดว่า ในปีหน้า หนัซจะสามารถรับการประเมินเพื่อจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากหนัซเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ความรู้ทางวิชาการหลายวิชาของเขาพัฒนาไปจนถึงระดับมัธยมแล้ว

ด้วยความที่หนัซทำอะไรได้ในระดับดีเยี่ยมในหลาย ๆ ด้าน ทำให้ยังยากที่จะตอบว่าเขาจะเป็นอะไรในอนาคต ในฐานะพ่อแม่ สิ่งที่เราทำได้ที่ดีที่สุดขณะนี้คือ สนับสนุน ส่งเสริม เปิดโอกาส ให้เขาได้เรียน ได้ลอง ได้สัมผัส มีประสบการณ์ในสิ่งที่เขาสนใจและอยากเรียนรู้

"พ่อแม่เป็นผู้นำทาง และชี้ให้เห็นถึงหนทางก้าวหน้าในแต่ละอาชีพ แต่การตัดสินใจสุดท้ายคงอยู่ที่ตัวเขา ซึ่งเรากำลังถึงความสมดุลในทุก ๆ ด้านเป็นปัจจัยสำคัญ การพัฒนาลูก เราไม่ได้มุ่งแต่วิชาการหรือความสามารถ แต่เรายังคำนึงถึงคุณธรรมในจิตใจที่ต้องระลึกเสมอว่าเป็นคนดี สำคัญกว่าการเป็นคนเก่ง และต้องมีความกตัญญูควบคู่ไปด้วย" นี่คือน้ำใจของคุณพ่อ และคุณแม่วัชรภรณ์ มองว่า ชีวิตคือของลูกไม่ใช่พ่อแม่เป็นผู้ชี้ขาด

ท้ายนี้ การจะพัฒนาลูกให้มีคุณภาพนั้น คุณแม่วัชรภรณ์ฝากแง่คิดว่า ความสำเร็จร่วมกัน ร่วมแรง ร่วมใจ ระดมสมองและความคิดของทั้งพ่อและแม่เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เมื่อลูกตระหนักว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง พ่อแม่เห็นความสำคัญ และให้การยอมรับ เขาก็จะทำสิ่งอื่น ๆ ตามออกมาให้เห็นเรื่อย ๆ

ส่วนคุณพ่อหนัซกล่าวสั้น ๆ แต่ลึกซึ้งว่า ชีวิตนี้ทุ่มเทเพื่อลูกเพียงคนเดียว

"ผมเกษียณอายุตัวเองตั้งแต่อายุสี่สิบต้น ๆ ผ่านงานมากมายหลายสาขา ส่วนแม่เขาก็เกษียณตั้งแต่อายุสามสิบต้น ๆ เราทั้งคู่เคยทำงานในตำแหน่งผู้บริหารในบริษัทใหญ่ ตอนนี่ผมเลยหกลีบไปแล้ว ส่วนแม่เขาก็หกลีบ เราทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับลูกรักคนเดียวของเรา หนัซน้อยหนัซ เปลวเทียนยิ่งทวีครับ"

ทั้งหมดนี้ คือเบื้องหลัง และที่มาของความสามารถพิเศษด้านต่างๆ
ของชนชที่มีคุณพ่อคุณแม่คอยบริหารจัดการเวลาให้ลงตัวควบคู่ไปกับการเสริมสร้างชีวิตที่สนุกสนานตามวัย
และคงไม่เกินไปนักถ้าจะบอกว่า "ความรัก" นั่นเองคือตัวจุดประกายอัจฉริยะในตัวเด็กผู้ชายที่ชื่อ "ชนช
เปลวเทียนยิ่งทวี" คนนี้

ขอบคุณที่มาจาก [ASTVผู้จัดการออนไลน์](#) 16 ธันวาคม 2554